

HAYALLERİME UÇUYORUM

Güneşin sadece karanlıklarının vurduğu şehir. Renklerin tüm hüznüleri ile buluştuğu nokta. Yavaş yavaş adımlarla acının hissedilebileceği tek adres Sitem sokağı. Sarının en kirli tonu ile boyanmış ev. Çocukluğun ne olduğunu bilmeden genç kızlığa adım attı Gülnur. İsminin güzelliği ile kendi güzelliği fark edilmiyordu. Kızıl saçları, dalda dalga yüzüne dokunuyordu. Tüm baharları kışkandıracak yeşil gözlerinde üzüntüleri saklıydı. Pencere'den gökyüzünü seyrederken kazayı düşünüyordu. Daha 40 gün oldu babasını kaybedeli. Hayat o kadar acımasızca aldı ki babasını yanlarından sanki dünya durdu. Akşam yemeğine beklerken ölüm haberi geldi. Polis eve "Murat YILDIRIM"ın evi mi? diye sordu. Ardından dilinden dökülen sözcükler tüm hüznü ikiye üçe değil milyonlara katladı. Acı, keder, hüznü... Annesi ne yapabiliirdi ki? Tek başına kaldığına mı yansın yada biri sakat iki çocukla nasıl yaşamaya çalışacağına mı? Zaman önemini kaybetti. Ağıtlar, durdurulamaz gözyaşları artık yaşamak acıydı onlar için. Eteğine damlayan ılık gözyaşları ile kendine geldi Gülnur. Kendini suçlu hissediyordu. Annesine, babasına ve kardeşine sadece dert, üzüntü vermişti. Çaresizti ve çaresizliğin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. En basit şeyler; su içmek, yemek yemek ve tuvalete gitmek için bile birine ihtiyacı vardı. Tek başına yaşamak diye birşey olmayacaktı. Hayatının hepsi tek bir adım atmaya bağlıydı ama o adım hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti. Sokakta yürümek, koşarak annesine sarılmak, mağzaya gidip kıyafetler almak istiyordu. İnsanlar kıymet bilmiyordu. Hergün yürüdüğü için kızan, annesinin ekmeğe almaya gönderdiği çocuklar ne kadar da şanslıydı. Gülnur düşüncelerinden saatin zili ile ayrıldı. İlaç vakti geldi. Astım hastalığı vardı. Nefes almak için bile ilaçlara ihtiyacı vardı. Akşam saat 10:00 olmuştu. 40 günün yorgunluğu vardı. Annesinin gözlerinin önünde çaresizliğine dayanamıyordu. Babasını kaybettikten sonra gelen faturalar ödenmemişti. Ödenmediği içinde kapatıldı. İlaçları almak için uzanırken düşüncelerinde kurtulamıyordu ve masanın üzerinde ki mum bir anlık dalgınlıkla yere düştü. Bir anda evin eski, kuru tahtaları alev aldı. Dumanların arasında nefes alamıyordu. Her taraf simsiyahtı. Gri dumanlar karanlık geceye daha korkunç görüntü veriyordu. Artık sesleri duyamıyordu. Çevreden gelen yardımlarla itfaiye çağrıldı. Annesi kurtarıldı ama iki kızıda alevlerin içinde kaldı. Bir anda alevlerin içinden bir ses geldi. Kapıya kadar yürümüş küçük kızı Elif'in sesiydi. Ağlıyordu. Hemen ambulansa götürüldü. Annesi ilk şoku zor atlattı. Çılgınlıklarla; Gülnurrr... Kızım diye bağıriyordu. İtfaiye deki memurlar ise çevreden çoktan duymuşlardı içeride yürüme engelli bir kızın olduğunu. Tabi kurtarılmak için de en sona bırakılmıştı. Alevler de evin her tarafını sarınca içeriye girmemişlerdi. Gülnur'un yaşamı için çoktan çevre hükmünü vermişti. Bir anne nin çılgınlıklarına kim dayanabilir ki? Kim vicdanına sığdırabilir? Sonunda itfaiye memurlarından biri alevlerin arasına girdi. Gülnur çaresizce yerde yatıyordu. Korkudan alevlerin içinde bayılmıştı. Uyandıığında bir hastane odasındaydı. Canı yanıyordu. Kolundaki yanıkları hissetti. Annesi yanındaydı. Seviçten ağlıyordu. Gülnur nefes alıyordu. Allah a şükrediyordu. Gülnur bir süre daha hastanede kalacaktı. Güneşin en güzel ışıkları ile güne 'merhaba' dedi. 2 gün oldu hastanede kalalı. Bugün bulunduğu oda da bir telaş vardı. Bir genç trafik kazası geçirmiş. Yoğun bakım odasından normal odaya taşınıyordu. Öğle saatlerinde oda arkadaşı geldi. Siyah saçlı, kahverengi gözlü Fatih'di. Halinden ukala, şımarık birine benziyordu. Gelir gelmez sızlanmaya başladı. Bu hastane de tek kişilik oda yok mu? diye kızırıyordu. Bu aralar herşey ters gidiyordu. Fatih 'e doğan güneş bile kızırıyordu. Gülnur ile tanışmamıştı. Akşam da erkenden uyudu. Gece yarısı alnından akan terlerle uyandı. Sayıklamalar ile sürekli uyanıyordu. Gülnur'u da uyutmamıştı. Gülnur "iyi misin?" diye

sordu.Fatih “ Sen işine bak.“ diye tersledi.Sabah saatlerine kadar gözüne uyku girmemişti.Birşeylerden korkuyordu.Gözünü kapattığında aklına geliyor ve adeta uyumasını istemiyordu.Öğle yemeği için Fatih’in babası gelmişti.Kısa boylu,kar beyazı saçları olan yaşlı ve iyi birine benziyordu.Boynunda ki floru çıkardı.“Daha iyi görünüyorsun Fatih.“dedi. Fatih hemen yemeklerden yataktan şikayete başladı.Hiçbir şeyi beğenmiyordu.Yaşlı adam Gülnur’a “senin adın ne kızım? “ diye sordu.Gülnur biraz ürkek bir şekilde “Gülnur efendim. “ dedi.Yaşlı adam da “ Benim adım da Ali.“ dedi.Ali bey ile Gülnur tanışıp sohbet başlamışlardı.Ali bey şaka ile karışık oğlundan şikayet ediyordu.Sonra Gülnur’a oğlunun geçirdiği o kötü kazayı anlattı.Gülnur titriyordu.Gözyaşlarına hakim olamıyordu.Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.Ali bey ne yapabileceğini bilmiyordu.Fatih hemşireye seslendi.Hemşire hemen geldi.Gülnur’a ilaçlarını verdi ve dinlenmesi için uyuması gerektiğini söyledi.2 saat sonra Gülnur uyandı.Ali bey“özür dilerim kızım seni üzmemiştim korkacağımı tahmin etmemiştim.“dedi.Gülnur Ali beyi dinlemeden Fatih’e “Kazada canın çok yandı mı diye sordu? “ Ali bey araya girerek “Sende mi trafik kazası geçirdin kızım? “diye sordu. Gülnur “hayır efendim. Babamı yaklaşık bir buçuk ay önce trafik kazasında kaybettim bir araba çarpmış ve kaçmış.“dedi.Gözünden damlalar çoktan süzülmişti.Fatih birden irkildi.Trafik kazasını ve çarptığı adamı düşünüyordu.Vücudundan soğuk terler akıyordu.Ali bey ise Gülnur’u teselli etmeye çalışıyordu.Odaya hemşire geldi ve Gülnur’un bugün çok yorulduğunu artık dinlenmesi gerektiğini söyledi.Ali bey dışarı çıkıp hemşireye Gülnur hakkında sorular sordu.Hemşire Gülnur hakkında tüm bildikleri anlattı.Sakat olduğunda söyledi.Ali bey Gülnur için çok üzüldü.Acı nedir biliyordu.Fatih ise Gülnur’a bakamıyordu.Bu nasıl tesadüftü?Çarptığı adamın kızı karşında çaresizce duruyor babası için ağlıyordu.Pişmanlık suçluluk duyuyordu.Herşeyin tek suçlusu kendisiydi.Sabaha kadar düşündü ne zaman gözünü kapatsa çarptığı adamı görüyor sonrada Gülnur’un ağlama seslerini duyuyordu.Kaza yaptığında kendinde değildi.Ambulans bile çağırmaya korkmuştu.Poliste suçluyu bulamamıştı.Sabah Gülnur’un annesi geldi.Gülnur’a “Dün gelemedim izin alamadım.“ dedi.Anne kız birbirlerine sarıldılar.Annesi öğle vakti gitti.Gülnur tuvalete gitmek için hemşireyi çağırdı.Fatih acıyarak baktı.Üzülmişti.Odasını değiştirmeyi düşündü ama babası elinde hediye paketi ile geldi.Gülnurdan özür dilemek için ona hediye almıştı.Fatih’e Gülnur’u sordu.Gülnur odasına geldikten sonra tekrar dün için özür diledi ve hediyesini verdi.Gülnur çok teşekkür etti hayatında ilk defa bir yabancından hediye alıyordu.Ali beyi çok sevmişti.Ali beye tekrar teşekkür etti.Hediyeyi çok beğendi. Nerden biliyordu resim yapmayı çok sevdiğimi? diye düşündü.Boya kalemleri,resim kağıtlarını yan tarafındaki masanın üzerine koydu.Ali bey erkenden vedalaşıp gitti.Gülnur’da hemen resim çizmeye başladı.Gece geç saatlere kadar çizmeye devam etti.Sabah güneşin sarı ışıklarıyla uyandı.Ali bey bugün erken gelmişti.Gülnur dün çizdiği resimi Ali beye hediye etti.Ali bey çok şaşırılmıştı ve resime hayran kalmıştı.Fatih de çok beğedi.Resim gerçekten harikaydı.Renkler büyük bir özlemin ardından kavuşmuş gibiydi.Ne Ali bey nede Fatih bu kadar güzel bir resim beklemiyorlardı.Gülnur ise çoktan yeni resmini çizmeye başlamıştı.Ali bey vedalaşıp gitti.Gülnur resim yaparken o kadar mutluydu ki gözlerinden ıslıl ıslıl mutluluk parlıyordu.Tüm hastane Gülnur’un resimlerini konuşuyordu.Ali bey Gülnur’un her yaptığı resime hayran kalıyor ve başka dünyalar görüyordu.Gülnur’un hastaneden taburcu olmasına 1 gün kaldı..Gülnur Ali beye hediye etmek için son olarak bir resim yaptı.Bu defa yaptığı resim tüm resimlerden daha güzeldi.Ali bey Gülnur için bir şey yapmak istiyordu.Bu yetenek gözardı edilemezdi ve kaybolmasına izin veremezdi.Evine gidene kadar düşündü.Fatih ise tüm şमारıklarına ara vermiş ama her gece soğuk terlerle korkarak uyanıyordu.Saat 3’ü geçiyordu bu sefer daha şiddetli korku ile

uyandı.Ağlıyordu.Gölnur'da uyandı "İyi misin?" diye sordu."Sen işine bak yok bir şey." dedi Fatih.Ali bey sabah hastaneye geldi.Gölnur'a süprizi vardı.Gölnur uyandığında Ali beyi gördü.Ali bey tebessümle "Günaydın güzel ressam." dedi.Gölnur'a ressam diye hitap etmişti.Kulağa ne kadar güzel geliyordu.Gölnur'da gülerek "Günaydın."dedi. Ali bey "Bugün sana süprizim var. Senin gibi yetenekli bir ressam için sergi açmak istiyorum." dedi.Gölnur duyduklarına inanamıyordu.Şimdi gerçekten ressam mı olacaktı?Gözlerinden yaş akıyordu.Yanı başındaki annesine sımsıkı sarıldı.Hayat bu sefer mutluluk armağan ediyordu.Hastaneden taburucu olurken anlaştıkları gibi resimlerini Ali bey aldı.Sergi 1 ay içinde açılacaktı.Gölnur'un daha fazla resim yapması gerekiyordu.Ali bey yeni bir hayatın kapılarını aralamıştı Gölnur için.Geriye kalan herşey Gölnur'un ellerindeydi.Azmine iradesi ve gayretiyle başarıya ulaşacaktı.Gölnur yine her resimine ayrı ayrı dünyaların hayallerini dile getiriyordu.Renkler acı bir aşk sonucu kavuşan aşıklar gibi buluşuyordu.Gölnur resimleri ile günlerin nasıl geçtiğini anlamamıştı.Ali bey artık son resimler için gelmişti.Gölnurla sohbet ediyorlardı.Fatih'te hastaneden taburcu olmuştu ve yine geceleri korkarak uyanıyordu.Üzgün olduğu halde nedenini kimseye anlatmıyordu.Gölnur'da merak ediyordu.Hastanede sorduğunda sürekli "Sen işine bak." diye kızmıştı.Ali bey resimleri aldı.Sergi için tüm hazırlıklar tamamlandı.Gölnur,annesi ve kardeşi Elif yeni bir hayata başlıyordu.Babasının da bugünleri görmesini çok istiyordu.

Serginin açılışı saat 16:00 da yapıldı.Beklediklerinden daha kalabalıktı.Ali beyin zengin olduğunu tahmin etmişti ama bu kadar zengin olabileceğini düşünmemişti.Sergi de yapılan ikramlar, resimlerin çerçeveleri bile o kadar güzeldi ki resimler 1 saat içinde satıldı.Gazeteciler,muhabirler röportaj için bu güzel serginin mimarı Ressam Gölnur YILDIRIM'ı bekliyorlardı.Gölnur annesinin yardımı ile tekerlekli sandalyesinde içeriye girdi.İlk sorulan soru ise "Neden yürüyemiyorsunuz?". Gölnur bu soruyu bekliyordu ve başı dik hayatını anlatmaya başladı; İlkokula giderken çocuk felci hastalığına yakalandım. Tedavi için ailem uzun süre uğraştı ama iyi sonuçlar alamadık.Ailem her zaman yanımdaydı." Gazetecilerden biri aniden "babanız nerde aile fotoğrafı çekebilirmiyiz?" dedi.Gözlerinin pınarından damlalar süzüldü ama hala başı dikti. "Babamı yaklaşık üç ay önce trafik kazasında kaybettim."dedi.Gazeteci özür diledi.Başka bir soru daha geldi "Resimlerinizle tanışmadan önce nasıl bir hayatınız vardı?. Gölnur; İnsan bir şeyi yapabileceği zaman nefes alır.Çaresizdim.Gölmeyi bile unutmuşum.Bir işe yaramadığıma inandırmışlardı.Her zaman kendimi suçlu hissettim ama şimdi nefes alabiliyorum.Yaptığım resimler güvende olduğumu hissettiriyor ve benliğimi ortaya çıkarmamı sağlıyor.Toplumda hep acınan ama hiç yardım edilmeyen birisiydim.Benim engelim sadece ayaklarımdaydı.İnsanların engeli ise kalplerindeydi.Yaşamamı bile gereksiz buluyorlardı.En acısında bende inanmıştım.Fazlaydım bu dünyaya.Hiç kimse yaptıklarımla yapabileceklerimle ilgilenmedi.Başarabileceklerime inanmadılar ve bana acıyan gözlerle baktılar."Salondakilerin gözleri dolmuştu.Haklıydı Gölnur.Herkez onu silmişti.Damlalar herkesin yanaklarından süzüldü. Gölnur"Engelim ayaklarımda ama ben adımlarımı atabiliyorum.Resimlerim benim kanatlarım ve hiç kimsenin yapamayacağını yapıyorum.Resimlerim ile hayallerime uçuyorum." konuşmasını Ali bey'e ve Annesine teşekkür ederek bitirdi.Ayakta alkışlanıyordu.Evet Gölnur şimdi herkezin gözünde uçuyordu.Ayakları onun için artık asla engel değildi.Salonun kapısında Fatih bekliyordu.Gölnurun konuşmasını dinledi.Hayatında engel olmamalıydı.Babasının katili cezasını çekmeliydi.Fatih emniyete gitti ve teslim oldu.Herşeyi itiraf etti.Gölnur'a söylemek istediklerini yazdı ve gönderdi. "Söylediklerinde haklıydın senin engelin ayaklarımdaydı.Benim

ise kalbimdeydi.Hiç kimse benim engelimi farketmedi .Şimdi bende engelimi yenmek istiyorum.Hayatında başarılar dilerim.“

Fatih